

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 399, setembre del 2021

101

Festes de la verema Alella 2021

del 30 d'agost al 6 de setembre
La festa us convida!

Caves
Brut
Brut Nature
Brut Nature 5*

Roura

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo"
"Sauvignon blanc"

Negre Coupage
Tres ceps
Merlot

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella · www.roura.es · roura@roura.es

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà, 30 Alella 93 555 21 41 ferranaymar@ferranaymar.net

www.materialshoms.cat

Materials per a la construcció i la decoració

Homs
www.materialshoms.cat

NOVETAT!
Et podem fer
qualsevol color
amb pintura

Obert
de 7'30 a 18

Dissabte
de 8 a 12

Joan XXIII, 93 555 81 56 el Masnou (Ronda del Masnou (sobre l'autopista))
Tota mena de materials per a la construcció, decoració, reforma i bricolatge o jardí. Pintura
Av. J.R. Suárez de Llanos, 43. 93 540 37 69 Teià. Totes les novetats a la nostra
botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i
electrodomèstics

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray
Esteve Pujol - Lluís Valls - Manel Pérez

Correcció: Maria Pujol Valls

Portada: 11S

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20

gentmas@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'Ajuntament de la Vila.

Editorial

Veiem que no hi ha treva a la campanya de vacunació. Volent ser optimistes, això ens permetrà, molt probablement l'any vinent, la represa de la vida normalitzada, que aquest estiu no hem pogut assolir per la cinquena onada o variant del Covid-19, molt contagiosa per les reculades conseqüents de les revetlles, *botellots*, viatges de fi de curs, etc., fruit de l'eufòria de l'inici estival, tant de joves com de més grans, als quals, per l'edat, se'ls suposa amb més seny. Tot fa pensar que la inconsciència no tindrà aturador i que ben segur tindrem més onades. Hem d'aprendre a conviure amb aquesta pandèmia.

Una bona manera d'agrair el personal essencial que fan possible que ens n'anem sortint, serà reivindicar unes partides pressupostàries pel 2022, per tal que la sanitat pública, l'ensenyament i la investigació siguin de qualitat, però sense haver de demanar-los esforços sobrehumans. Caldrà dotar-los dels mitjans materials necessaris i, pel damunt de tot, dels mitjans humans que calguin. Massa anys que s'han fet retallades amb la conseqüència d'uns dèficits que ara lamentem.

Vull desitjar els lectors d'aquest butlletí una feliç Diada Nacional de Catalunya, reivindicativa com sempre, ja que no podem defallir en la lluita per assolir una Catalunya a on tothom, catalans de soca-rel, immigrants de diverses èpoques i nous, fins i tot els qui no se senten plenament catalans, puguin viure en una democràcia real, gaudint d'una veritable justícia i altres drets com les llibertats fonamentals, treball, habitatge digne, etc., allunyant-nos del paper mullat de la Constitució espanyola del 1978, que no ens reconeix com a nació i que enumera uns drets que són ignorats sistemàticament pels poders de l'estat, a canvi de protegir la sacrosanta unitat d'Espanya, si cal a sang i espasa. Hem de recuperar, malgrat totes les dificultats, la il·lusió que ens va generar la commemoració del 300 aniversari de l'11 de Setembre de 1714. Recordeu?

El President

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la **Coral Xabec**; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o bé com a soprano o contralt.

Posa't en contacte amb Manel Pérez 679 99 95 09

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 - 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

Ofrena Floral dissabte **11S21 11:30**

Jardins de Lluís Companys
Coral Xabec de Gent del Masnou

Hi sou convidats

Sumari

EDITORIAL.....	3
GENT AMB GENT Núria Fusellas	5
SECRETS D'ESTAT I JUSTÍCIA Joan Camps	7
BÚSTIA OBERTA.....	9
IN MEMÒRIA Joan Oliveras Joan Muray	9
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	10
AQUELLA TARDA A MUNIC Josep Condeminas	11
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	12
VEUS Elena Bosch	14
FRED A BRASIL Joan Maresma Duran.....	16
VIVÈNCIES Pep Parés	17
DITES I PERSONATGES (71) Albert Vidal	18
SOM Oriol Lugo	19
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	20
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	20
CRÒNIQUES Joan Muray	21
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	22
LA PUNTA DE LA LLENGUA (132) Esteve Pujol	22
AQUEST 11S Adrià Alsina	23
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	23

GENT AMB GENT CONVERSES

Núria Fusellas Gaspà Una activista masnovina de l'art "La vida és un cúmul de miracles"

Parlar cinc minuts amb la Núria és suficient per quedar atrapat en el seu món particular. No cal encetar la conversa qüestionant un tema intricat ja que ella, de l'obvietat més insignificant, és capaç d'endinsar-te en un univers on els seus somnis es palpen com realitats. Quan hem volgut perfilar-la en la seva esfera d'acció, hem estat temptats de presentar-la com una dona emprenedora, feminista com a tal, dotada per les belles arts, implicada en el treball en equip, més que religiosa, profundament espiritual, activista social capficada en una economia d'intercanvi i amb un grau notable de desafecció davant el guirigall polític. Però, en la mesura en què avançàvem en l'entrevista, ens hem adonat que Núria Fusellas i Gaspà, a part de la seva percepció generalista, mostra una singularitat d'excepció que, sens dubte, no deixarà ningú indiferent.

Què recordes de la teva infantesa?

Vaig néixer a Ivars d'Urgell, però els primers records em venen de quan tenia quatre anys i vaig venir a viure al Masnou. Justament la meua mare havia anat a les monges de la Sagrada Família a Ivars d'Urgell i aquí va trobar algunes monges conegudes. Era una època en què a la classe només érem nenes i, l'escola, la duien religioses, molt diferent d'ara. Per a mi, el col·legi era una prolongació de la família, una atmosfera que em feia sentir molt acompanyada i segura, feliç. Recordo l'esforç pedagògic que es feia per estimular la creativitat... A pretecnologia, per exemple, ens ensenyaven a fer tapis, a cosir, el procés d'elaboració de la llana... Es proposaven certàmens literaris i de pintura. La música sempre hi era present, cantada o a partir d'instruments. Segur que totes les de la meua edat recorden la Madre María de piano. Però també em fascinava el laboratori, experimentar. Tant es així que un nadal vaig demanar el Quimicefa, un joc per fer experiments gairebé professional: amb tubs d'assaig de vidre, làmpada d'alcohol, tots els productes químics necessaris. Als nou anys ja havia destil·lat vins i aconseguit fer pólvora! També va ser el moment del bàsquet femení. Hi havia equips a totes les escoles i fèiem una competició intensa. A mi m'encantava el bàsquet, però no era gens bona. Als partits no em movia del banc. Em van baixar al grup de les més petites, un grup inferior. I, finalment, vaig poder jugar els partits! Estava molt con-

La Núria (dreta) amb 4 anys i una de les seves germanes el 1973

tenta. La veritat és que no parava mai; pobra mare meua. El frontó al Casino era una de les meves altres aficions. I pintar, que ho faig des de ben petita. El fet era no parar. No diré que era hiperactiva, però sí exageradament activa... De mica

en mica ho he anat treballant perquè puc atabalar qui tinc al cantó i a mi mateixa. He centrat les meves inquietuds i només me'n permeto unes poques, no totes les que perseguiria. La meua feina a Blanc de Guix, de professora d'art, tant amb els petits com amb els grans, em permet estar en continu aprenentatge –aprens el que ensenyas!– i treure profit d'aquesta curiositat. De l'art, m'interessa l'ensenyament, l'intercanvi d'energia que hi ha entre alumnes i mestra, els entorns de participació que genera...

Les monges prioritzaven molt la religió; com ho vas assimilar?

La veritat és que no ho feien, o jo no en tinc la sensació. Després em van enviar als jesuïtes, i això va ser una altra història. No vaig connectar. Jo no soc religiosa perquè, com ho tinc entès, ja has entrat en el dogma. I els dogmes són cotilles, en totes les esferes, que capen. Sí que soc molt espiritual. És un àmbit que he treballat i treballat molt perquè em fa créixer i ser millor persona. Si m'haig de definir, et diria que em sento a prop del protocristianisme, de l'arrel, aquella arrel que comparteixen totes les religions quan rasques una mica. I que no deixen de ser els valors de la humanitat. Crec en aquesta energia còsmica que pots anomenar déu, univers, quàntica o com cadascú se senti més còmode. Jo soc d'una cultura concreta, la nostra, i he fet les paus amb les paraules.

Amb les seves tres filles celebrant el seu aniversari

És veritat que el tema m'ha interessat des de ben petita i, sobretot a l'adolescència, m'ha faltat poder-ho compartir.

Vols dir que tu ets practicant? També creus en els miracles?

De practicant, en soc cada dia, com tothom que des d'un lloc o un altre ha decidit viure amb consciència de "paraula, obra i pensament". Això ho diu el Tao, Buda i Jesús. Es practica al mindfulness, al ioga i a la pregària. Només s'ha d'escollir el que millor encaixi amb tu perquè el resultat serà el mateix. I els miracles? Passen cada dia i a tots i a totes. Només cal observar, estar pendents i els veurem per tot arreu.

No estic parlant de curacions inexplicables, que també... Estic parlant d'allò que et passa quan t'havia de passar. Quan més els observes, més conscient n'ets, més te'n passen. Deixar-se fer, sense intromissions de la pròpia voluntat. Pujar als trens que et porta el moment, sense por, amb confiança que et duren al millor lloc possible. No sabem el que és millor per a nosaltres. Ens ho pensem, però som massa petites. Deixar-se en mans de déu, digues-li energia quàntica o consciència universal... Quina tranquil·litat, quina calma, quina pau. I no és això la felicitat?

Què volies ser en fer-te gran?

La veritat és que astronauta, però no vaig descartar per motius obvis! Volia ser moltes coses, totes elles vinculades a l'escriptura o la pintura. Però el que sí que tenia clar és que volia ser mare. No podria raonar el perquè però era la cosa més clara que ja tenia als 17 anys. Només vaig tardar-ne deu més a ser-ho. Ara tinc tres filles i n'hagués tingut més si no hagués estat tan car tirar endavant. Això em va dur a haver de trobar una parella que tingués la mateixa inquietud, preparar el niu... en fi: treballar de valent. La meva primera feina va ser a la Creu Roja. Jo ja formava part de Creu Roja Joventut del Masnou i vaig anar fent feinetes. Tota la carrera, la de Ciències de la Informació, la vaig estar compaginant amb la feina de coordinadora d'Assemblees Locals de la Creu Roja al Vallès Occidental i Oriental. A tope.

Una vegada vaig acabar la carrera, vaig adonar-me del poc que encaixava jo a

Amb el rebombori de classe a Blanc de Guix

una agència de publicitat a Barcelona. De poble i anarquista com soc, què hi pintava allà? Finalment, vaig estar set anys al periòdic El 9 Nou, al Vallès Oriental primer, i coordinant el departament de publicitat del Vallès Occidental després. Ho vaig deixar en néixer la Laura, la meva primera filla. No es van avenir a res pel que fa al tema de la conciliació i els vaig abandonar. Després d'uns anys de fer una feina similar, amb menys renom però amb un sou decent i un horari que em permetia gaudir de les meves filles, va arribar Blanc de Guix.

No sembla que això t'hagi aturat. Com t'ho has fet per tenir tres filles i seguir endavant?

En aquest món, no ets lliure si no pots pagar les factures del que necessites comprar per viure. En aquest món capitalista en què vivim, una part de la poca llibertat que encara ens queda, la decideixen els teus ingressos. Això no ho hem

Berenar a la platja amb amigues

de perdre de vista [en aquest punt la Núria s'ha quedat en silenci meditant, com si revisqués un passat, la qual cosa ha provocat que li repreguntéssim:]

... i no vas deixar de creure en els miracles?

Això no ho he fet mai. Com diuen: *Dios aprieta però no ahoga*. A vegades, has d'arribar a un lloc per poder saltar a un altre. Sí que he après amb els anys que el desig, les il·lusions són un motor al qual la nostra societat s'aferra i que només poden conduir a la desil·lusió, a l'estrès, a l'ansietat. No som aquí i ara, som a tres mesos, a tres anys en els nostres plans. I, quan arriben, bé o malament, n'hem de buscar uns altres. Angoixa, angoixa i més angoixa. D'aquest tema he escrit un llibre, *Esa puta manía de soñar. Manuscrito inefable*, que em va servir per reflexionar-hi durant més d'un any, el temps que vaig tardar a escriure'l. I ara sí, aquí va un miracle: un dia de l'any 2004, passejant amb una amiga, vam entrar a l'antic local de la Catequística del Masnou, un cinema al qual havia anat de petita i que era al meu mateix carrer. Ella tenia formació de belles arts i jo, com he dit abans, en publicitat, que no deixa de ser creació i educació no formal, a més de l'afany emprenedor i un treball en el dibuix i la pintura des de petita. En un impuls sublim, ella va dir "I per què no muntem una escola de pintura aquí?". Vaig tardar un segon a dir "Sí!" i posar-me al cent per cent en el projecte. Aquí va néixer Blanc de Guix i encara hi soc al cent per cent. A mi, aquest tren, no se m'escapa!, em vaig dir. Com són les coses... que la meva vocació anava cap a belles arts,

La Fusellas escolpint amb roba i fil.

però, per temes pràctics, econòmics, vaig fer un gir acadèmic. Ara, l'univers em tornava al meu lloc fent-me aquest regal inexplicable.

Per a la gent que no ho coneix, què és Blanc de Guix?

Blanc de Guix ara és un centre de creació multidisciplinar, on conduïm les inquietuds i motivacions personals respecte a l'art cap a un lloc més transcendent, d'experimentació, de reflexió, de creació, tot el que aporta l'art en definitiva. És un estar en el món que et fa valorar i entendre el món des d'altres àmbits. Blanc de Guix és una associació sense ànim de lucre, això vol dir que no podem tenir benefici econòmic. El nostre benefici és treballar l'art a tots els nivells, principalment des de l'educació. Funcionem en equip, en una comunicació constant entre el Xavi i jo, que som qui gestionem el projecte, i les altres professionals i col·labo-

Juntament amb el senderisme, el tir a l'arc, és una de les aficions de la Núria

radores. Sovint som més de set persones treballant plegades. És el grup el que condueix el projecte, la suma d'inquietuds, experiències, voluntats.

La creació artística amb nens i nenes és absolutament engrescadora i reconfortant. Introdueixis el tema que vulguis, s'hi agafen, es crea un debat, aprens, et sorprenden i ho materialitzen en treballs que superen qualsevol expectativa. I els adults i adultes, cadascuna amb la seva càrrega, de mica en mica, són capaces de deixar-la fora i entrar en el trànsit del procés creatiu. Si acceptes aquesta immersió, quan tornes a la teva vida, la veus amb altres ulls, te la mires d'una altra manera, més àmplia.

Amb els nens i nenes, comencem a partir dels cinc anys i aprofitem aquesta innocència, aquesta curiositat innata de la infància per explorar qualsevol tema; normalment és una proposta però també es pot donar en un moment concret. Recordo un dia, ja que em demaneu un moment que m'impactés, que una nena va venir tot just després que se li morís la mare. La vaig rebre amb una forta abraçada i llàgrimes als ulls. Necessitava parlar-ne i ho volia fer amb nosaltres, el seu grup de Blanc de Guix. De sobte, una altra nena la va abraçar i li va dir que ella ja feia uns anys que l'havia perdut, i li va parlar de la seva experiència. Per sorpresa meua, encara n'hi havia dos més que havien perdut el pare o la mare. Quatre en un grup de deu! Pell de gallina! Vàrem dedicar-hi la tarda, ens va guarir, vam aprendre, ens va reconfortar; i, després de les paraules, ho vam expressar plàsticament.

Com ho heu fet amb la covid pel mig?

Blanc de Guix és un espai gran, un antic cinema, amb un sostre de tretze metres i molta ventilació. Sempre que el protocol de covid ens ha deixat treballar, ha estat un espai segur i alliberador, com sempre. Quan ens permetien obrir, les i els alumnes venien amb tota l'energia i ganes, i nosaltres també. És una necessitat per a tots i totes, també per als nens i nenes, per a les famílies. Els casals que hem fet en temps de covid, el de l'any anterior i aquest, els hem fet en coordinació amb l'AFA de la Marinada a la seva escola. Tot a l'exterior, fent una immersió de pintura, ceràmica, escultura,

graffiti. Una gran experiència!

Què penses del feminisme? El veus dins o fora de la política?

La política no m'interessa gens; ni la política, ni el clero, ni les farmacèutiques, ni la banca, ni els mitjans de comunicació... Tot plegat és un enteranyinat de poder que no comprenc. El diner i la tecnologia han sobrepassat inclús el propi diner i la pròpia tecnologia. Ens hem perdut.

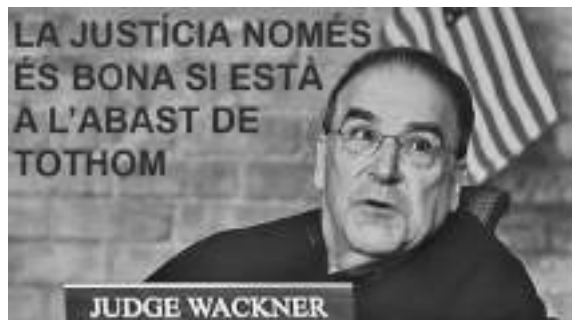
I sí, soc feminista. Crec que està dins de mi, de la majoria de les meves paraules, dels meus actes. De la meua voluntat. M'enganxo amb personatges com Hildegarda von Bingen, tan divergent amb el seu pensament que li he fet una escultura i ara és la patrona de Blanc de Guix! Em demaneu que us expliqui? No puc, em costa fer teoria de qualsevol cosa perquè jo mateixa no hi crec, en les teories. El que sí que intento és allunyar-me de mi i mirar-me com si fos una altra persona; et veus de veritat i deixes de fer o dir tantes coses! Intento, intento conscientment, no jutjar, ni tan sols a mi mateixa. Som el nostre pitjor jutge. Tant de pecat, de sacrifici: no hi crec per res. Ens equivoquem, rectificuem, aprenem, la vida per mi és això. Buscar la pau i valorar el que tens al voltant, el que pots entendre i millorar. Per això, la meua realitat és aquí, al Masnou, on viuen les meves tres filles, les meves germanes i la meua mare, la majoria de gent que estimo; on és Blanc de Guix, on treballo amb gent de veritat per temes que ens importen. Més enllà, em perdo. M'aliena. Com més gran soc, més petita em torno. Ja veieu.

Escultura feta per la Núria Fusellas d'Hildegarda Von Bingen i nomenada patrona de Blanc de Guix!

SECRETS D'ESTAT I JUSTÍCIA

Joan Camps Ortiz

Com diu la llei de Murphy: “**Qualsevol cosa que pugui sortir malament anirà malament.**” Però, alegrem-nos! Ja que tan nefasta llei també compleix que “**qualsevol cosa que pugui sortir bé**—amb una mica de sort, aviat o tard, també— **anirà bé**”.

Paradoxalment, tots estem condemnats a viure barrejats, que no vol dir conviure en igualtat en mig d'aquells que fan que tot els vagi molt bé; aquests, avui per avui, són una minoria, quan el bé acumulat que gaudeixen és a costa del dany que han causat a la resta de la gran majoria. D'aquí ve que els rics i poderosos cada dia es fan més rics i potents. Anomalia ètica que s'oposa radicalment al bé comú amb l'aquiescència de la justícia de part, que és cega i tolerant amb el mal repartiment dels bens públics, on les capes socials han de defensar-se enmig del caos com animals salvatges sotmesos a ser depredadors o depredats per la pròpia espècie humana, on, si no ets amo, ets esclau.

La lluita de classes ja no és entre rics i pobres, ho és entre malalts i sans, entre homes i dones, entre creients i descreguts, entre simpàtics i poca-soltes, entre messiànics de Messi i cristians de Cristiano, entre heterossexuals i lesbianagaibitransintersexuals, més tots aquells que hem nascut amb el pecat original mancats de la gràcia de l'esperit sant. Si la lluita fos només de classes, el bestiar humà som el més desclassat entre els mamífers: baixos i alts, de pell fina o aspra, color pàl·lid passat pel groc a la siena cremada fins al negre quasi absolut i l'inevitable

mestissatge de capriciosa evolució degenerativa dels humans; perquè, per excés d'intel·ligència, hem resolt que, per ser feliços, cal fornicar en tocar l'adolescència, però els fills s'han tenir ben tardans, a l'edat de ser avis. Vet aquí l'anella feble per on hem trencat la cadena natural que mantenia la continuïtat de la nostra espècie.

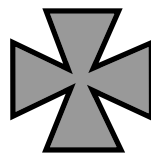
Sort tenim d'estar regits per la sacra constitució inspirada en els valors patris de la nostra història modèlica des dels Reis Catòlics colonitzadors i conqueridors creuats, fins al llegat del gran cabdill Franco, protegits per un poder justicier sotmès a la veritat política que ens priva de la missa la meitat, censurada barroerament per la magna llei que regula els secrets oficials i que permet als poders institucionals aixecar-nos la camisa tan sovint en un intent constant d'amagar-nos les seves vergonyes. Però tampoc no tenim gaires opcions d'emigrar a paranyes millors, llevat d'alguns nius com Pedralbes, la Moraleja o el Palau de la Zarzuela, habitatges blindats i resguardats dels efectes caòtics que dominen el món, quan el poder i la riquesa se l'estan barallant la Xina, Rússia i els Estats Units, que, entre els uns i els altres, on posen el nas ja no hi creix l'herba. No vull vaticinar el futur d'Europa, que, sense el talent de la Merkel, s'ha quedat sense brúixola i sense nord.

Vergonya en la recent commemoració dolorosa de l'atemptat de la Rambla; l'autor intel·lectual de la terrorsífica massacre, Abdelbaki es-Satty, estava en nòmina dels fons reservats i, per tant,

protegit per la **Llei de Secrets Oficials**. Vergonya de contemplar la falta de rigor de la justícia d'ofici que ha tolerat la disbauxa escandalosa de la monarquia desastrada. Vergonya veure institucions sobrecarregades de nòmnes caducades posant bastons a les rodes a qualsevol acció política de justícia social. Aquesta llei de l'embut que ho corromp tot, convertint la democràcia en una barreja indigesta i agra de garrafa.

Parlant de ficció, recomano als que ho tinguin a l'abast veure l'episodi 2, “Una vegada hi havia un jutge...”, de la cinquena temporada de *The Good Fighting* (**La Bona Lluita**), on el jutge Wackner, aprofitant la crisi de la Covid-19, ha muntat el seu jutjat particular donant sentències justes, ràpides i gratis a tots aquells que no poden esperar-la. Citant Kafka, es justifica dient: “**Els jutjats, els advocats i les apel·lacions han fet que la justícia sigui negada per a aquells que no tinguin un munt de pasta**”. I, parlant de fets reals que han superat la ficció, busqueu la biografia de **Kattarine Gun**, la jove traductora de mandarí que va filtrar el memoràndum altament confidencial, revelant que els Estats Units estava treballant amb el Regne Unit per recopilar informació comprometedora sobre els membres del Consell de Seguretat de les Nacions Unides per tal de pressionar-los perquè donessin suport a la invasió de l'Iraq. D'aquelles canyes afilades per Bush, Blair i Aznar a les Azores, avui les llances talibanes han imposat la xaria extrema a l'Afganistan, una inquisició a l'espanyola en ple segle XXI.

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Setembre 2021 --

1	dimecres	Fàbregas
2	dijous	Víamar
3	divendres	Dominguez
4	dissabte	Aymar
5	diumenge	Aymar
6	dilluns	Riera
7	dimarts	Fàbregas
8	dimecres	Víamar
9	dijous	Dominguez
10	divendres	Fàbregas
11	dissabte	Ocata <small>11 de Setembre</small>
12	diumenge	Ocata
13	dilluns	Fàbregas
14	dimarts	Víamar
15	dimecres	Dominguez
16	dijous	Aymar
17	divendres	Ocata
18	dissabte	Riera
19	diumenge	Riera
20	dilluns	Víamar
21	dimarts	Dominguez
22	dimecres	Aymar
23	dijous	Ocata
24	divendres	Riera
25	dissabte	Fàbregas
26	diumenge	Fàbregas
27	dilluns	Dominguez
28	dimarts	Aymar

29	dimecres	Ocata
30	dijous	Riera

-- Octubre 2021 --

1	divendres	Fàbregas
2	dissabte	Víamar
3	diumenge	Víamar
4	dilluns	Aymar
5	dimarts	Ocata
6	dimecres	Riera
7	dijous	Fàbregas
8	divendres	Víamar
9	dissabte	Dominguez
10	diumenge	Dominguez
11	dilluns	Riera
12	dimarts	Riera
13	dimecres	Fàbregas
14	dijous	Víamar
15	divendres	Dominguez
16	dissabte	Aymar
17	diumenge	Aymar
18	dilluns	Riera
19	dimarts	Fàbregas

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9 - 21	9 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Víamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o c r e c i a n t a s t i c a n o ú s t i c a c o l a b o r a t o r i a c o l a b o r a t o r i a

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

NNCCxV

Us preguntareu el significat d'aquestes lletres, doncs són les sigles (ara tot va de sigles) de Noves Normes del Codi Circulatori per a Vianants.

Tot ve pel fet que, quan hom surt de casa, no sap si hi tornarà sencer, amb tanta andròmina sobre rodes que circula amb total impunitat per les voreres, sense que

cap autoritat li digui res. El perquè no el sé, tant pot ser per por com per vots.

A causa d'aquest desgavell, he volgut col·laborar amb aquestes noves normes per als que anem a peu, els altres no en necessiten, ja que fan el que els permeten fer.

1- Si ve algú amb patí, monopatí o bicicleta de

front, segueix recte o atura't.

2- Si ve per darrere teu i el sents, fes el mateix.

3- Si és en algun dels dos casos anteriors, però tens davant teu una tifa, aleshores atura't o salta-la, mai no et desviïs, ja que tens més possibilitats d'ésser atropellat.

4- Si l'andròmina és elèctrica, ho tens més fotut ja que, a sobre, no els sents.

5- No siguis dels educats que van o anaven per la seva dreta, això no està de moda; i, a més, a part que hauràs d'anar sempre canviant, si se t'acut dir-los res,

en sortiràs, com a mínim, insultat.

6- Vigila les cantonades, sobretot les del Camí Ral, ja que surten (els de les andròmines) a tota merda (no ho confongueu amb tifa).

Bé, si a algú dels que hi podrien posar remei li semblen adients i les vol portar a la pràctica, no cal que em pagui drets, els cedeixo molt gustosa pel bé de la ciutadania.

Montserrat Valdeperas

In memòria

JOAN OLIVERAS I PUIGVERT

De Cal Boter El Masnou 1926-2021

Joan Muray
Vocal de Cultura

Joan Oliveras, a tingut una llarga i fructífera vida, ha estat una persona amable i a l'abast de tothom, especialment en les coses del seu i nostre Masnou.

Amb l'entitat Gent del Masnou, quan se li ha demanat, sempre hi ha col·laborat, just fins al final de la seva vida. Com ha estat en el reportatge de les Històries de la Vila del mes de juliol titulat «Can Corbes, els Colomer-Curell. Mestres d'aixa a les nostres drassanes», de què per sort encara va poder gaudir.

Aquests Colomer-Curell eren els seus besavis. I ell, amb molt de gust, em va donar noms i em deixà fotografies per poder-lo fer.

Any enrere també havia col·laborat

aportant el seu coneixement per a uns articles relacionats amb la seva feina de boter. Botiga, com en deia ell del taller on les feien, que fins al seu termini, fa uns quants anys, va estar als baixos de la casa on viuen, al Camí Ral, al tros que porta el nom de Mn.

Jacint Verda-guer, davant de l'estació del Masnou.

La feina de boter havia estat, al Masnou, molt important en temps de la nostra marina de vela del vuit-cents, quan s'enviaven en botes, no sols el vi. En aquell temps hi va arribar a haver set boters a la nostra vila.

També va ajudar, deixant uns rellotges antics de la seva col·lecció, que junt amb els deixats pel Museu Municipal de Nàutica, així com particulars, entre ells el seu germà Antoni. Exposició que es va fer l'any 2003 i es va titular Rellotges antics -quan el temps era art. Una interessant exposició.

En una altra ocasió, fou l'exposició Càntirs d'Argentona, feta amb els càntirs de la seva col·lecció, i alguns del Museu del Càntir d'Argentona, amb qui tenia bona relació, que poguérem mostrar l'any 2004.

Bé, amic Joan, ens has deixat, però el teu record i les teves obres ens acompanyaran sempre. Allà on siguis, desitjo que et trobis amb la teva primera mestra, la Mare Maria.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Poesia i art contra la repressió

La literatura a l'entorn del Procés ha donat, i va donant, títols d'allò més variats i interessants. Un dels darrers és el recull d'una trentena llarga de poemes escrits per autors d'allò més diversos en tot (procedència geogràfica, reconeixement literari, professió...). Uns poemes que, com assenyala l'expresident Quim Torra a l'epíleg, "ens descriuen i ens fan rememorar episodis viscuts al llarg d'aquests darrers anys de lluita per la independència de Catalunya" (p. 77). I amb quina intensitat!, amb quina força!, amb quin compromís!, hi afegiria jo. I encara, que també són una denúncia clara de tants i tants temes, institucions i situacions que ens han portat a una repressió que ens pensàvem que ja no tornàriem a viure i que vol dir milers de represaliats, la cara més visible dels quals són els presos i exiliats. A aquests es dedica el llibre, com deixen ben clar tant el subtítol, "Retrats i poemes en honor dels presos polítics i exiliats", com els magnífics retrats que l'artista Pere Piquer ha fet de cada un dels presos i exiliats,

així com d'alguns dels represaliats més significatius com poden ser la Tamara i l'Adrià Carrasco, el Dani Gallardo o el Josep Valtònyc.

Els poemes, com els autors, són d'allò més variats, sobretot formalment, però també pel que fa als continguts, per molt que tots girin al voltant del que hem anomenat el Procés. La varietat formal, la veiem en tots els aspectes retòrics, ja que hi trobem des de textos escrits en prosa poètica, passant per haikus, fins a una gran diversitat d'estrofes, tot i que hi predominen les tirallongues; i, de mètrica, amb domini clar dels versos lliures.

Pel que fa als continguts, com he apuntat, hi predomina la reflexió, la descripció, la crítica dels fets més importants al voltant de l'1 i el 3 d'octubre de 2017, la sentència, la solidaritat amb els presos... Però també hi trobem reivindicacions socials i polítiques, al costat de crítiques a la monarquia, a la judicatura o als cosos de seguretat. Potser no caldria dir-ho, però un dels mots més repetits és *Llibertat*, present al títol i a un bon nombre de poemes. Com a anècdotes, voldria destacar que el raper mallorquí Valtònyc és l'únic amb doble representació, ja que hi té un text (p. 64) i un retrat (p. 53); o que els beneficis que el llibre pugui comportar es destinaran a l'Associació de Familiars i Amics dels Presos Polítics. No voldria acabar sense destacar-ne l'edició i el disseny, magnífics, a càrrec de Guida Planas i de Mireia Barreras, respectivament, amb una presència molt equilibrada i ben utilitzada d'un groc llampant que tants records ens porta a tothom.

Autor dels retrats: Pere Piquer

Autors dels textos: Diversos

Títol: Pinzellades de Llibertat

Editorial: Enciclopèdia Catalana

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021

Nombre de pàg.: 80

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

AQUELLA TARDA A MUNIC

Josep Condeminas

En una ocasió, es va fer un estudi per calibrar el gust artístic del ciutadà mitjà de la ciutat de Washington. Per portar-lo a terme, van convèncer el famós violinista Joshua Bell perquè, de forma totalment anònima, toqués a la boca del metro de la ciutat americana. Mentre la seva genialitat treia uns meravellosos acords del seu violí Stradivarius de 1713, ningú no va ser capaç de distingir l'excepcionalitat d'aquell moment. Es calcula que van arribar a passar davant d'ell més de mil persones, i sols cinc es van aturar a escoltar-lo durant a penes uns minuts i hi van deixar unes poques monedes, quan uns dies abans el músic havia omplert el Boston Symphony Hall, on cada butaca costava 100 euros. Resulta evident que la música no es percep igual si sona en un lloc o un altre, ja que és important que la gent es cregui per endavant que el que escoltarà té un valor.

Aquesta anècdota m'ha fet recordar la que va protagonitzar el meu germà Artur, encara que en un sentit contrari. Gran aficionat al *bel canto* i posseïdor d'una extraordinària veu, des de fa molts anys és el tenor solista de la polifònica Joia d'Alella. L'anècdota en qüestió va passar a la ciutat alemanya de Munic, concretament al voltant de

la Marienplatz, al cor de la ciutat i a prop del famós carilló de l'ajuntament. Acompanyat de la seva dona i d'uns companys de viatge, passejaven sota els arcs d'un edifici quan, de sobte, van veure una noia jove, una mica escanyolida, cantant amb un fil de veu una cançó, probablement del folklore alemany. Davant d'ella hi tenia una petita cistella amb unes poques monedes. Caldria dir que pocs vianants s'aturaven a escoltar-la, però el meu germà sí que ho va fer amb interès, no exempt de curiositat quan, de sobte, un dels companys del grup li va dir a cau d'orella: Artur, tu series incapaç de posar-te a cantar al mig del carrer com aquesta noia. Insensat, no sabia a qui havia desafiat! Sense dir paraula, l'Artur es va apropar a la noia; va estendre un mocador a terra i, davant l'expectació de tots, amb la seva portentosa veu es va posar a cantar el *Nessum dorma* de l'òpera *Turandot*. A mesura que el cant sorgia potent i harmoniós, una munió de gent s'hi va anar apropant encuriós, atreta per aquell espectacle insòlit i extasiada per aquella veu i la popular cançó. Quan l'últim agut va posar fi a la cançó, uns estrepitosos i vibrants aplaudiments i crits d'entusiasme van retronar sota aquelles arcades, i un

riu de monedes va omplir aquell mocador. Després de les salutacions de rigor, l'Artur va agafar aquell mocador curull de monedes i bitllets i, galantment, els va oferir a la noia. Per un moment, la noia va rebutjar els diners, però, davant la insistència del meu germà, finalment els va acceptar agraïda. Qui sap si aquella desconeguda cantant és actualment una popular artista o, per contra, forma part de la legió d'artistes en potència, però que, per circumstàncies de la vida, no han tingut l'oportunitat de dedicar-se a la seva afició com a professió. El que mai no oblidarà aquella noia alemanya serà el gest altruista d'aquell desconegut estranger de portentosa veu que va fer veritable màgia aquella tarda a Munic.

Músics amb audiència a la plaça Marienplatz al cor de Munic

Històries de la vila

NORMALITAT EN CENSOS I CENSALS EN PLENA GUERRA

-civisme i responsabilitat al llibre de comptes dit: *Mals de Casa de Teixidor y de la de Planella, del 1712 al 1740-*

Joan Muray

Pot semblar un pèl frívol parlar de normalitat en plena guerra, però no ho és si ho mirem des de la responsabilitat de seguir el curs del temps malgrat les maltempsades d'una guerra. I alhora es tracta d'un alt grau de civisme vers el futur, deixant anotats tots els ets i uts que comportava la comptabilitat de cases pairals com les de Teixidor i de Planella perquè, en el futur, com ara, trobéssim tot aquest valuós llegat documental.

Encara que n'he parlat un munt de vegades, d'aquest important casal masnoví, us en faré una pinzellada, que haurà de ser molt lleugera ja que són més de vint segles d'història.

Arrenca en temps de l'imperi romà, com demostren les diferents excavacions que se n'han fet, amb resultats importants. Després hi ha un salt en el temps que no està documentat fins al segle XIV, quan els documents ens parlen de la venda del mas i les seves possessions. Dels segles XV i XVI, també n'hi ha senyals documentals.

I arribem al segle XVII, quan pren l'actual nom Mas Teixidor en comprar-lo Jaume de Teixidor, ciutadà honorat de Barcelona i membre del Braç Reial al Consell de Cent de Barcelona. Després anirien heretant-lo fills, nets, besnets i altres branques per entroncament matrimonial, fins al 1863, quan morí sense hereus el darrer de la nissaga, Gaietà de Planella i de Fiveller, cinquè comte de Llar, vuitè baró de Granera i senyor de Castellcir. El mas segueix, dirigit pels marmessors, que s'han anat succeint fins als nostres dies.

Després d'aquesta introducció, passem a l'estudi dels documents. Es

Coberta del llibre *Mals de casa Teixidor y de la de Planella, del 1712 al 1740*.

tracta de diversos textos trobats al llibre de comptabilitat que, com ja he esmentat, abasta un període de vint-i-vuit anys, del 1712 al 1740; per tant, les primeres anotacions estan fetes en plena Guerra de Successió i després, ja als anys que ens imposaren el Decret de Nova Planta. Tot i amb això, al llibre no s'hi reflecteix cap anotació referent a aquests fets. **D'aquí que es pugui parlar de normalitat.**

Al llibre hi ha 22 censals (vint-i-dos) i 28 censos (vint-i-vuit), cadascun d'ells amb unes quantes entrades, corresponents als diferents anys dels pagaments. D'ambdós tipus de comptes, n'he triat alguns per veure'n el contingut i saber com es tractaven aquests afers financers ara fa tres-cents anys. De cadascun, en faré una transcripció del català de l'època a l'actual, que trobareu en cursiva, així com un aclariment a continuació, per fer-ho més entenedor. Diuen així:

A 19 d'agost de 1712, he passat comptes amb en Pere de Planella i

Dusay, com a propietari de la Torre dita Mas Torre del Molí, del lloc de Sant Feliu d'Allella, per raó dels censos deixats, tots de cinc lliures i un diner, pel dia de la Mare de Déu de març, i de dos parells de gallines per Nadal. Confessant haver rebut la quantitat de cinquanta lliures i deu diners per deu endarreriments dels censos, des de l'any 1702 al 1712 inclòs, i de vint-i-sis parells de gallines pel mateix, des de 1700 fins al present 1712, inclusiu. La forma de pagament és pels censos de 5 lliures i 1 diner, hem passat una partida de cinquanta lliures que devia a la senyora na Josepa de Copons i Armengol, ma sogra, per les raons contingudes en el debitori per la dita signatura, i per les gallines em paga la quantitat de vint-i-sis lliures de moneda barcelonina, per ser cert i quedar confessat i satisfet, ho signo de pròpia mà a Barcelona, a 19 d'agost del 1712.

Al comte de la Torre de Mata

Primer cal fer algun aclariment, com el del nom "Mas Torre del Molí", que era el nom amb què es coneixia antigament l'actual Mas Teixidor. Aquest, ara dins el terme municipal del Masnou, era aleshores, i fins al 1846, dins el terme d'Allella. Després, el dia de "Nostra Senyora de març", o Mare de Déu de març, correspon al dia 25 de març, o sigui, a la festivitat cristiana de l'Anunciació de l'Àngel a la Mare de Déu. I, finalment, "el comte de la

Pàgina 85 del mateix llibre.

Marca d'aigua de l'esmentat llibre.

Torre de Mata", senyoriu que estava dins el terme municipal de Sant Cebrià de Vallalta i que el rei-arxiduc convertí en comte de la Torre de Mata, Maresme, era aleshores en Josep Antoni de Mata i de Copons, destacat austriacista que intervingué al setge de Barcelona de 1714. En aquell temps era també senyor de la Torre d'Alella (coneguda popularment com les Quatre Torres), senyoriu del qual fou desposseït el 1716 pel decret dit "Real Segret" del rei borbònic Felip V. Continuem amb un altre dels documents. Diu així:

El baix signant confesso que he rebut del senyor Pere de Planella dues pensions, cadascuna de vint-i-set lliures i deu sous, del censal que abans pagava el senyor Jaume de Teixidor, per una peça de terra, ara de la Torre d'Alella. Que posseeixen na Marianna de Planella i l'esmentat en Pere de Planella, usufructuari seu, que paguen en virtut de la Concòrdia di, i per les pensions del 3 de març de 1707 i 1708, per la qual cosa, confessa haver rebut cinquanta-cinc lliures, essent així ho signo a Barcelona, el 2 d'agost de 1714.

En Joan Xicoy, prebere.
Procurador de Sant Sever

La "Torre d'Alella" que hi surt esmentada és la mateixa que he comentat a l'anterior document, o sigui la coneguda com les Quatre Torres. La data d'aquest segon document, el 2 d'agost de

1714, com poden veure, estava a tan sols un mes i nou dies de la capitulació de Barcelona, l'11 de setembre, després de catorze mesos de setge per les tropes castellanes i franceses. Seguim amb el tercer dels documents. Diu així:

Dic jo, el baix signant, que, com a arrendatari dels censos que la Venerable Pia Almoïna de la Seu de Barcelona ... en la Parròquia de Sta. Coloma de Gramanet, i altres parts, consta de l'acta d'arrendament en poder de Francesc Marçal, notari públic de Barcelona, a 14 de març del 1712. I, en honor dels meus companys, hi consta l'acta d'arrendament en poder del mateix notari, a 13 de setembre de 1714, que en dit nom he rebut abans esmentat Sr. En Pere de Planella, quinze lliures i 9 sous, dic 15 ll. i 9 sous, de dues pensions de l'esmentat cens, i els càrrecs, als anys de 1713 i 1714. Així ho signo a Barcelona, 27 d'octubre de 1714. 15 ll. 9 s.

Francesc Vives, notari, en dit nom.

La Pia Almoïna de la Seu de Barcelona és una institució benèfica creada pel bisbat barceloní al segle XI, extingida al segle XIX amb les lleis de desamortització. Tot i que, en aquest document, la signatura està feta per l'octubre del 1714, l'acta notarial porta data de 13 de setembre, dos dies des-

Escut del darrer comte de Llar a la façana de la masia.

Escut de pany, amb l'àliga bicéfala, indicatiu que la casa era d'un austriacista.

prés de la capitulació de Barcelona. Aquest és un fet més que corrobora el títol d'aquest treball, normalitat dins un context tràgic.

I anem pel darrer document. Diu així:

Jo, l'infrascrit, com a procurador substituït del reverend Lluís Girona, prevere Beneficiat de la Seu de Barcelona, i procurador de les pabordies de l'Il·lustre Capítol de la Seu de Barcelona, consta de la ... en poder de Francesc Marçal, notari, a 2 de maig de 1712, i de la substitució a 13 de juny de 1713, en poder del dit notari, que en el seu nom he rebut del Sr. En Pere de Planella, 2 lliures i 10 sous, les quals paga per dues pensions d'1 lliura i 5 sous cadascuna, per una peça de terra situada a la Parròquia de Sants, al torrent del Mal Consell, com a posseïdor dels bens de Jaume Francesc de Teixidor, ciutadà honrat, i ho fa a la Pabordia de juliol de l'esmentat Il·lustre Capítol, i ho paga pels anys 1709 i 1710. Signat a Barcelona, a 7 d'agost del 1713. 2 ll. 10 s.

Josep Soler ...

Les pabordies que esmenta aquest document eren les administracions que tenien cura dels béns d'una catedral o monestir, i de llur gestió. Les de la catedral foren creades al segle XII. La "parròquia de Sants" que aquí esmenta és l'antiga parròquia de la vila de Sants, que aleshores era una vila independent del municipi de Barcelona, al qual fou agregat l'any 1897. I "Jaume Francesc de Teixidor"

fou qui havia comprat el Mas Teixidor l'any 1668 i des d'aleshores porta el seu nom. Era ciutadà honrat de Barcelona i, per tant, pertanyia al que es deia el Braç Reial. A més era Conseller Quart del Consell de Cent de Barcelona.

FONS CONSULTATS

Arxiu-Biblioteca Comte de Llar. Can Teixidor. El Masnou.

Vista del Mas Teixidor des del pati d'entrada.

Veus Inici de curs

Elena Bosch

Normalment, cap a mitjan agost, als aparadors de les botigues, sobretot als grans magatzems, a les llibreries, a les papereries, apareixia un cartell que deia :“la vuelta al cole”, o “la rentrée”, o no sé què... Una paraula que volia dir reiniciem. Actualment aquesta “rentrée”, aquest reiniciar, té un altre sentit. No podem reiniciar el que teníem perquè el que teníem no ho tornarem a tenir mai tal com era. Així que potser ens haurem d'inventar la paraula que vulgui dir reiniciem, però reiniciem renovant.

Hi ha la família, la feina, les relacions socials, l'oci...

La gent que cantem a la coral és múltiple i variada. Hi ha qui treballa, des de casa o de manera presencial. Hi ha qui està jubilat, des de fa molt temps o és una jubilació recent. Hi ha gent gran i també hi ha mares que esperen un nou filllet... Cadascú amb les seves circumstàncies, cadascú té la seva vida, però tots tenim una afició en comú: ens agrada trobar-nos per cantar.

Com es preveu el futur de la coral el curs que ve?

No ho sabem. No sabem què passarà. No sabem si hi haurà una sisena onada, no sabem si ens podrem tro-

bar per cantar o ho haurem de tornar a fer des de casa. Això no ho sabem. El que sí que sabem és que de projectes en tenim, i tenim projectes per a tot l'any interessants i constants.

I que important és tenir projectes! Que important és per tirar endavant. Després pot ser que es duguin a terme o que es quedin a mig camí per les circumstàncies, però tenir projectes, que el teu ànim es prepari per arribar a algun lloc és molt important. Ara, igual que quan canviem d'any al gener, és moment d'inventar, d'idear, de planejar el que serà el curs que ve. Us convidem, si teniu ganes de participar d'un projecte comú, que hi vingueu a treure el nas i vegeu el que és un assaig, i la preparació d'unes peces i la idea de cantar davant d'un públic. Si ja heu cantat, i pel que sigui ho vau haver de deixar, ja sabeu de què va, i sabeu que podeu afegir-vos al nostre projecte. Si no ho heu fet mai, podeu considerar-ho.

Bona tornada!

Benvinguts al nou curs

2021

11S 10

assemblea't

ASSOCIA'T A L'ANC

I ET REGALEM LA SAMARRETA!

Ens trobareu els dies 4 i 10 de
setembre de 6 a 9 del vespre a la
Plaça de la Llibertat del Masnou

Fred a Brasil

Joan Maresma Duran

Segur que durant el mes d'agost tots hem sentit, llegit o vist alguna notícia relacionada amb l'informe de Nacions Unides sobre el canvi climàtic. Si no em falla la memòria, l'avis era de *codi vermell* per a la humanitat. Diu aquest informe apocalíptic –hi ha diferents variants; depèn si els graus centígrads són més o menys– que la temperatura augmentarà quasi tres graus fins al 2100 i aquesta pujada provocarà inundacions, sequeres i desplaçaments de persones.

A Rio de Janeiro també vivim un hivern excepcionalment fred. Penseu que visc en una ciutat tropical on les estacions són dues: la de més calor i la de menys calor. Ara som a l'època de menys calor. Fa més de quinze anys que visc a la *cidade maravilhosa* i –crec, la memòria del temps és ben subjectiva– mai no havia fet tanta fresca com aquests dies de juliol i d'agost. Sí que havia fet "fred" algun dia. Però –que jo recordi– mai tants dies seguits. Aquestes onades de fred –ha dit la dona del temps del canal més vist al país– han estat de les més severes d'aquest segle i aquest aire gelat ha estat d'una magnitud rarament vista en la història recent. Les temperatures han arribat a 15 graus negatius en alguns llocs de la serra de Santa Catarina i de Rio Grande do Sul. En algunes zones agrícoles s'ha produït l'anomenada *geada negra*: una gelada que mata les plantes per congelació amb els consegüents perjudicis per als pagesos. Això sí, el temporal de fred, vent i neu ha deixat imatges ben boniques a les zones *sud* e *sudeste* del país.

Més d'un científic ha associat aquest fred a *alta variabilidade climática e aquecimento global, que causam esses extremos. Da mesma forma que o frio extremo aqui, vemos o forte calor no Hemisfério Norte*. Si persones ben preparades i que han estudiat un munt diuen que la situació comença a ser preocupant, imagino que deu

ser veritat.

Cada dia soc més conscient que no arribaré al doble d'anys que tinc ara. No m'agradaria superar ni els avis ni el pare. Si tot va bé, em queden 30 anys. Els pares i els oncles van tenir una infantesa i una joventut difícil: una guerra civil, una guerra mundial fora i una postguerra inacabable. Em fa l'efecte que als nascuts als 60, 70 o 80 ens passarà el contrari: la vellesa serà complicada i, potser, ens obligaran a treballar amb bolquers inclosos després d'una altra reforma laboral...

Tal vegada, fins no fa gaire, els joves se sentien adults des de molt aviat. Tota la història de la humanitat ha estat d'activitat, d'inquietud, d'intrepidesa, d'impaciència. No hi havia mo-

des ni per esperar ni per ronsejar ni per intentar prolongar al màxim l'adolescència (jo no soc cap exemple; en tinc més de 50 i no m'ho crec) com en els temps actuals, on em sembla que vivim una època de pusil·lanimitat.

A més, a gran part del món hi ha una explosió demogràfica brutal: Indonèsia, Iran, Congo, Nigèria, per posar alguns exemples, són països de gent jove. Fills de pares ignorants de l'enèsima peça sobrant que fabriquen amb els seus instintius actes.

Sequeres, calor intensa, inundacions, fred glacial, neu a Brasil, joves sense futur, joves superprotegits i porucs que gestionaran la meva pensió si diuen que queden diners...

Potser l'Apocalipsi ja ha començat.

El pic Besiberri Sud

El trosset de món, el petit país on l'atzar ens ha col·locat per viure-hi.

Són les sis del matí i estem al bell mig d'un bosc ufanós regat per l'aigua de la Noguera de Tort i els centenars d'afluents generosos que l'adoben des de les muntanyes més altes de la vall de Boí. Som vuit excursionistes del Vallès Occidental i del Maresme.

Comencem l'ascensió cap al Besiberri Sud -3.024 metres d'altitud- sobre un senderó humit que, durant un tram, segueix el riu en paral·lel. La remor dels riuets ens acompanyarà fins que atansem les zones més alpines i inhòspites on l'aigua es recull en estanys de roca que s'alimenten de la pluja i de les glaceres de neu que encara hi queden.

El bosc espès reté la incipient llum del dia i tot just ens hi veiem. Avellaners bords alts com un sant Pau a banda i banda del camí. Més endavant el verd s'aclareix i tens la sensació d'immersió aquàtica que provoquen les fagedes i ses branques i fulles horitzontals. Estem gaudint d'una delicada cura de bosc. Més endavant, el paisatge s'aclareix amb pins i rierols bellíssims que es prolonguen fins on els aturen l'altitud i el rocam. Tots anem avançant amb la nostra motxilla de sensacions i pertinences.

Mirant endintre, la il·lusió d'un petit nou repte quan ja has enfilat la setantena i creus que encara et queden moltes coses boniques per fer. També la por de no arribar al cim malgrat que t'hagis volgut preparar bé. Són 1.500 metres d'altitud d'una tacada i això no es fa cada dia. Vas amb la confiança que ja has fet el cim del Balandrau, del Bastiments, del Gra de Fàjol, mitja Olla de Núria i l'aperitiu del Matagalls per anar preparant el cor i les cames. Però sempre hi ha la incertesa d'un mal gest, d'un dolor o una caiguda absurda que pot capgirar-te els plans. Molts estanys del Pirineu tenen el seu

aprofitament hidràulic amb una paret artificial que reté l'aigua i la canalitza. En aquest indret de la vall de Llubriquito tots els llacs són naturals. Per això, quan iniciem la primera pujada forta per arribar a l'alçada de l'estany de Gèmena de Baix, ens hem d'enfilat com cabres per un bosquet esglaonat i amb forts pendents fins assolir la vista de la superfície de l'aigua. Mires embadalit tanta bellesa i comences a excusar la ximpleria dels muntanyencs de voler pujar tan amunt per després baixar. La veritat és que ens ho anem cobrant amb sensacions barrejades d'esforç i benestar. Compartir-ho amb els amics és l'altra cara amable. Seiem als peus d'aquest llac de conte de fades i esmorzem ben de gust fent-t'hi petar la xerrada.

Continuem l'ascensió buscant sempre les fites que ens marquen el camí. És una feina àrdua perquè costen de veure i cada cop trobem pedres més grans, com obstacles desmembrats de les muntanyes amb la mala intenció de dificultar-nos el pas. Arribem a l'altre estany més petit, el Gèmena de Dalt, i l'anem deixant enrere. Un company es lamenta d'un intens dolor a la planta del peu. Continua amunt fent el cor fort fins que s'adona que no pot seguir. Són moments tristos perquè li trenquen la il·lusió acumulada durant tant de temps. Entre tots acordem que ens esperi allà mateix fins a la nostra tornada. Per sort fa un dia esplèndid, amb visibilitat total. Arribem als Estanys Glaçats i els deixem a mà esquerra per enfilat pel costat la glacera del Besiberri Sud d'un gran desnivell. Notem el cansament però ens

sobra energia per anar pujant entre un munt de pedres esquerpes fins al coll d'Abellers, als peus del nostre cim. Des d'aquí divisem les muntanyes de la Vall d'Aran i un bon escampall de pics i carenes.

L'últim esforç ens fa arribar al cim! Alegria i abraçades intenses. El paisatge impressiona: tenim a tocar el Comalofoorno i el Besiberri del Mig. Veiem els riuets trenant les muntanyes fins als estanys de molt avall. Com deia el Capità Enciam: les muntanyes són els dipòsits d'aigua del món. I tenia raó! Les geleres tenen la neu color de rosa. Girem la vista 360 graus tot i agraint que aquest sigui el trosset de món, el petit país on l'atzar ens ha col·locat per viure-hi. Ens sentim contents malgrat ser conscients que la baixada serà difícil i que haurem d'anar molt en compte. Acabem l'excursió tretze hores més tard de la partida. Esgotats i contents. El nostre amic amb mal al peu és un home avesat a la natura. De seguida ens parla d'uns altres cims per fer. La gent de muntanya no tenim remei!

Dites i personatges populars (63)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...

MATAR EL CUC

Es diu quan es té gana fora d'hores i es pren alguna petita cosa per fer passar l'estona fins al proper àpat.

Segons alguns experts, l'origen de la dita podria venir d'algun moment de l'edat mitjana en què el país patí una forta epidèmia. Podia ser la terrible pesta bubònica del segle XIV, que es conegué com la pesta negra, que devastà bona part d'Europa, Àsia i el nord d'Àfrica i es perllongà durant mes de set anys, la qual es calcula que matà entre vint i seixanta milions de persones al continent europeu i entre setanta-cinc i dos-cents milions a tot el món conegut aleshores. O potser fou l'epidèmia de grip de 1557, la pesta espanyola de 1596, la febre groga de 1730 i de 1800, el dengue de 1778, totes elles amb xifres de morts que esborronen. El cert és que hi ha

hagut al món més de dues-cents cinquanta plagues de les quals es te notícia, entre epidèmies i pandèmies.

Fos quin fos el moment històric en què la població patí una malura de tan enormes conseqüències, els científics de l'època investigaren el possible motiu del desastre i arribaren a una conclusió que no estava del tot equivocada: descobriren que es tractava d'un petit cuc que s'introduïa a l'organisme, arribava al cor o a altres òrgans vitals i els rosegava fins causar la mort de la persona.

Potser fou la primera intuïció que tingueren els savis sobre l'existència de bacteris i virus... Recordem que els primers temps de la pandèmia de covid-19, i també aplicat a altres infeccions, al referir-se a l'element causant de la malaltia, es parlava del *bitxo*, és a dir, el *cuc* d'altres èpoques.

En aquells moments no es trobà cap remei efectiu que pogués guarir o, si més no, fer per manera que el cuc no tingués l'oportunitat d'atacar l'organisme i causar-li la mort abans que ell pogués causar la de la persona. Tot el que van poder aconsellar, amb la millor bona voluntat, va ser que es prevengués el malèvol atac mitjançant un remei casolà i a l'abast de tothom: beure un bon pinso d'aiguardent en dejú acompanyat d'alguna petita menja per no començar el dia tan de tort.

No ens han arribat referències plausibles sobre si la "medecina" tingué o no èxit, però la locució *matar el cuc* ha sobreviscut fins als nostres dies.

L'ANC del Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 8 de la tarda, a la **Plaça de les Dones Treballadores** fins que sigui retornat el Govern legítim de Catalunya.
Per la Llibertat, t'hi esperem!

Classes de IOGA a Gent del Masnou

IOGA I MEDITACIÓ PER ADULTS

Cuida't els dimarts de 19.30 a 21.00 h
Imparteix Ivet Compañó, professora de kundalini ioga

"La pau que cerquem es troba al nostre interior. Només cal donar-nos el moment per anar-la a buscar"

més informació Ivet 607747499

IOGA I MINDFULNESS PER NENES I NENS de 4 a 11 anys

Tots els dijous de 18.15 a 19.15 h

"Jugarem, cantarem mantrès, sentint el cos en el moment present, compartirem i creixerem com a éssers humans"

més informació Lluïsa 610456149

Cal portar estora de ioga, colxí, manta i roba còmoda
Inscripcions a Gent del Masnou. Tardes laborables de 6 a 2/4 de 9. Vocals Recreativa

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços...

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

Què li diries...?

Ara farà més d'un any que vam passar per un dels episodis més difícils i dolorosos com a societat. I, tot i que no s'ha eradicat la COVID ni hem tornat plenament a la "normalitat", sí que hi ha un exercici que ens pot ser d'utilitat.

Igual que molta gent pot escriure's cartes al seu jo del passat, normalment al seu jo de joventut, la proposta d'aquest article és poder mantenir un diàleg amb el teu jo espantat/da, atemorit/da o preocupat/da de fa un any.

Què li diries?

Quines paraules utilitzaries?

Què creus que l'ajudaria?

Està clar que no tenim una màquina del temps per fer-li arribar tots aquests missatges, però, en el fons, escriure al respecte és un exercici que ens permet sanar gran part de la càrrega emocional que encara tenim en el nostre interior. Probablement uns dels missatges més importants que podríem enviar-nos és el següent: **"Tot acabarà passant"**. Sí, pot semblar molt bàsic. Però hi ha una història que ho explica amb molta claredat: diuen que el rei Salomó, que era un

gran savi, va fer gravar en un dels seus anells la frase: **"Això també passarà."** D'aquesta manera, es recordava contínuament que tot allò que l'affligia o li generava tensió acabaria per resoldre's. I ara, en el present, tot i que seguim prenent mesures i protegint-nos bé del virus, potser és important tenir en compte que arribarà un dia en què tot això haurà passat per complet.

Un altre missatge interessant que ens podríem dir és que tinguem en consideració què és "allò" important en les nostres vides. Si bé va haver-hi gent que va poder reflexionar sobre què volia, també és cert que ara, en anar recuperant la rutina del dia a dia, potser ens n'hem oblidat. És important per a tu passar temps amb els teus fills/es? Compartir més moments amb els teus amics/gues? Dedicar-te a aquella passió que tant t'agrada?

I un tercer missatge que podríem transmetre al nostre jo del passat és el

de remarcar la importància de cuidar-nos. Hi ha hagut gent que no ha après a cuidar-se fins que no s'ha trobat en una situació límit com la que hem viscut. Potser eren persones que treballaven un gran nombre d'hores, que patien d'estrès o que vivien amb certes pressions quotidianes. Són elements que, després del que hem passat, potser poden començar a canviar. Al final sempre estem dialogant amb el nostre jo del passat, aquell qui vam ser, i amb el nostre jo del futur, aquell que volem ser. L'important és que hi hagi coherència. A major grau de concordança entre el que pensem, sentim i fem, millor ens trobarem.

Així doncs si poguessis dir alguna cosa al teu jo del passat, qui es preocupa pel nou virus que es diu COVID-19, **què li diries?**

Esperem que siguin paraules d'ànims i d'esperança!

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL

Juny 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_06_2021.pdf

Juliol 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_07_2021.pdf

Setembre 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_09_2021.pdf

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - Ass. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

September

I, tot aprofitant que acaba l'estiu, tot rematant, tot gaudint de l'emoció d'aquest sentiment (amor) dolç, aniríem d'escapada els dies 10-11-12 de setembre al XXVI Festival Internacional de Clown i Pallas@s, a Arrigorriaga. Tres dies de música, teatre, acrobàcia,..., també dels teus llavis. Canvide perspectiva. A la Ciutat Comtal, des del 2 de setembre de 2021 hi tindrem l'*Eva contra Eva* de **Pau Miró** (basada en el clàssic *All about Eve* de Joseph L. Mankiewicz), al **Teatre Goya**. Ummm: **Emma Vilarasau**, Nausicaa Bonnin, Àlex Casanovas, Andreu Benito i Miriam Alamany. Què hi trobem?: Dues actrius, de dues generacions ben diferenciades, han d'interpretar un mateix personatge. En aquesta coincidència topen dues maneres d'entendre la vida i la professió. L'actriu més jove lluita per aconseguir l'oportunitat de donar-se a conèixer. L'actriu més gran s'esforça per no permetre que el pas dels anys la faci desaparèixer dels escenaris.

Del 5 al 26 de setembre, al **Teatre Tantarantana**, s'ofereix una reflexió sobre els estigmes de la **violència de gènere**: *Adela*. La Cantera Exploraciones Teatrales (fundada a Madrid, el 2003) proposa aquest text de **Daniel Veronese**, amb direcció de Jorge Sánchez i interpretació de **Mireia Gubianas**, per fer-nos pensar els diumenge de setembre a la sala Àtic22. Una dona acusada d'haver comès un crim. Que argumenta (50'). Diu l'autor: És en el teatre on hi ha la possibilitat de trobar-te amb aquell dolor i repensar-lo.

Fins al 17 de setembre la comèdia de **Santiago Rusiñol** *El bon policia* (estrenada l'any 1905) aterra al menut, bonic, petit Teatre **Maldà**, amb els actors Ricard Farré i Arnau Puig. Volem embolics que ens facin riure!

29 de setembre (fins al 17/10). Obertura de temporada. Torna al **Teatre Lliure de Gràcia** *Bonus Track*, l'últim espectacle de **Carol López**. Una mirada a la vida arribats als cinquanta, amb Dolo Beltran, Paul Berrondo, Borja Espinosa, Andrés Herrera, Vicenta N'Dongo i Bea Segura. ...Vicenta, estimada (and great) Vicenta!

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

Mikonos, 365 esglésies i 1 pelicà

Mikonos, en grec Μύκονος, és una illa de les Cíclades, del mar Egeu, amb una superfície de 86 km² i sobre uns 10.000 habitants al darrer cens. En la mitologia grega, fou on va tenir lloc la batalla entre Zeus i els gegants.

Actualment és més famosa pel seu turisme cosmopolita i paradís del món gai, on aquest ha trobat una permissivitat comparable a la de Sitges.

Bé, al que anava: aquest títol de *365 esglésies i 1 pelicà*. Comencem pel fet religiós ja que és ben curiosa la quantitat de temples pels habitants de l'illa, quantitat que, si la dividim pels seus habitants, trobem que no arriba a trenta persones per església, això suposant que tots vagin a missa, que ja és dir.

Són esglésies molt petites, d'un blanc impol·lut, que enlluerna, com tota l'illa. La calç és pertot, no sols parets, ans també murs, terraplens i fins i tot entre les lloses que cobreixen molta part dels costeruts i enrevessats carrers. La majoria d'elles són als carrers interiors ja que, arran de moll i en primera línia de mar, el que més hi ha són bars amb les seves terrasses, botigues de records, etc.

I, en aquesta part de l'illa, també t'hi pots trobar un pelicà passejant tranquil·lament, tot xino-xano. És l'únic animal de la seva espècie en tota l'illa. I no és cap minúcia ja que un pelicà adult pot fer entre 1,4 i 1,8 metres de llargada, amb una envergadura d'uns 2,8 i un pes d'entre 11 i 15 quilograms. Viuen entre 15 i 25 anys.

Es diu que un dia, ja fa un munt d'anys, una d'aquestes aus, en els seus cicles migratoris des de l'Àfrica subsahariana, es va perdre de la bandada i va aterrar allà. Com que la gent l'acceptà i hi trobava el menjar de la seva dieta, el peix, s'hi va quedar; i fou tal l'èxit que va tenir que, quan el primer es va morir, en compraren un altre i així anar fent.

Ara és tot un símbol de l'illa. Però la particularitat més coneguda d'ell és que es deixa acaronar, això sí, només per les dones; i es veu que li agrada tant que fa com un gemec alhora que un moviment amb el cap, com de plaer. En canvi, si un home intenta acaronar-lo, el rebutja bruscaament, tant que, fins i tot, et pot mossegar. Com veieu, l'animaló no està per romanços.

A la religió cristiana, durant l'edat mitjana, fou el símbol de l'eucaristia.

Cròniques

Presentació del llibre: "FUETADES... culturals"

de Vicenç A. Ballester i Joan Muray

Manel Pérez i Colomera

Tarda de plena canícula del passat 17 de juliol. Calor i xafogor sufocant a les set de la tarda. Sincerament, feia més tarda d'anar a la platja o a prendre un gelat que no pas d'assistir a una presentació de llibres. Però també ens venia molt de gust saber de què anava aquesta obra de Joan Muray amb textos propis i una desena de notes inèdites de Vicenç A. Ballester.

El llibre *FUETADES... culturals* és un recull de petites històries, tradicions, costums, anècdotes, fets religiosos, objectes que són o han estat quotidians, com monedes, objectes per mesurar o pesar, etc., curiositats de la natura, dels animals; en fi, coses que formen part de la nostra vida. Un text lleuger, que sovint provoca el somriure, molt adient per ser llegit en aquestes tardes d'estiu.

Entre la nodrida concurrència a l'acte, es va comptar amb la presència del Sr. Joan Gols i Clapés, dissenyador gràfic i il·lustrador, que va prologar el llibre. El Sr. Gols és besnet del Dr. Joan Solé i Pla, conservador de la senyera estelada més antiga que per-

dura i ànima dels Voluntaris Catalans a la I Guerra Mundial. Va venir acompanyat de la seva mare, la Sra. Núria Clapés i Solé, neta del Dr. Solé i Pla. El nostre agraïment a Joan Muray, tot demanant-li que no defalleixi en la seva tasca de fer-nos conèixer la història de la nostra vila, dels seus ciutadans il·lustres i tantes altres històries i costums que han constituït el nostre tarannà, la nostra manera de ser i d'entendre la vida i el món, fent veritat allò que no hem de perdre els orígens per no perdre la identitat.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o bé com a soprano o contralt.

Posa't en contacte amb Manel Pérez 679 99 95 09

Foto Toni Garcia

*Qui canta,
els seus mals espanta!*

SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

Siguem conscients de la necessitat de tenir diners per a poder pagar les multes constants i injustes de l'Estat espanyol als nostres polítics

Associació Catalana dels Drets Civils. Ajuda als familiars de presos i exiliats
ES71 3025 0001 1814 3359 2190

Associació de Foment de la Caixa de Solidaritat. Suport econòmic a persones represaliades, judicis, advocats, multes...
ES31 3025 0001 1814 3361 5996

Exposicions

Fins el 8/9: En Tara (pirata i negrer) a través del còmic. Dibuixos de Masiques, Fusimanya i altres.

Del 9/9 al 4/11: Exposició d'homenatge pòstum a Josep Igual, simultàniament amb la Casa de Cultura Municipal.

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Informació a
Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'enigma V.D.R.

Què s'ha de fer perquè la multiplicació $81 \times 9 = 801$ sigui certa?

Resposta: $81 \times 6 \times 9 = 801$. Ho veurem així! 108

CORAL XABEC

Diada Nacional de l'Onze de Setembre.

Amb motiu de la celebració de la Diada, Gent del Masnou participarà, en l'acte de l'Ofrena Floral, que tindrà lloc als **Jardins de Lluís Companys** de la Vila, a les 11:30

Us convidem a **acompanyar-nos-hi**.

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

La punta de la llengua (132) Esteve Pujol i Pons

Els humans som una espècie força sorprenent i sovint fins i tot arribem al ridícul pedant. Resulta que a molts els ha agafat la mania de l'amic/ga, alumne/a, conegut/da, fill/a, diputats/des, tots/totes... a fi d'eliminar qualsevol residu de masculisme gramatical en discursos i escrits (ben sovint ni es fixen que deixen els articles o els adjectius en masculí i San-tes Pasqües!). Curiosament acostumen a oblidar-se que en català hi ha un **tothom** que els solucionaria moltes manies. Però n'hi ha una encara de més bona: fan servir el masculí en ocasions en què el diccionari dona per ben bona la forma femenina i, malgrat això, no la utilitzen: es veu que llavors sí que la forma masculina és la millor i l'exclusiva. Us en dono alguns exemples: metgessa, cirurgiana, advocada i advocadessa, jutgessa, alcaldessa, batllessa, presidenta, caporal, sergenta, tinenta, capitana, comandanta, coronela, generala, brigadiera, almirallessa, timonera, ajudanta, albardera, serrellera, ferradora, ferrera, ferretera, geganta i gegantessa, potentada, acòlita, diaconessa, sacerdotessa, bisbessa, papessa, dea i deessa, ogressa... i així a dotzenes.

Em sembla que tots aquests obsessius dels nen/a... no recorden el que diu un il·lustre lingüista, Gabriel Bibiloni: "L'error és acarnissar-se contra una de les característiques fonamentals de l'estructura de les llengües romàniques, com és el fet que un dels dos gèneres funciona com a no marcat. Això vol dir que quan un nom fa referència a una classe on hi ha mascles i femelles (*els mallorquins, els protestants, els sords, els moixos*), s'usa la forma dita tradicionalment masculina, la que normalment no és marcada morfològicament, i que d'aquesta manera tampoc no és marcada d'un punt de vista semàntic pel que fa al sexe. En rigor, no és una forma masculina sinó una forma sense cap marca de gènere. L'error és creure que aquest sistema subsumeix el femení dins el masculí i crea una dependència de la dona vers l'home. Aquest sistema no inclou el femení dins el masculí, ni subordina un a l'altre: únicament dota el femení d'uns identificadors formals que nega al masculí, i encarrega al context la funció de destriar si un element no marcat es refereix a mascles o a mascles i femelles."

Aquest 11S, i tant que podem guanyar

Adrià Alsina
Secretari nacional de l'ANC

“Han rebut una visita de la policia: millor passar a veure com es troben”.

Eren les dues de la matinada de la vigília de l'1 d'octubre i la meua feina era passar per diversos col·legis per anotar i informar d'incidències. Quan vaig rebre aquest missatge pel walkie-talkie vaig deixar ràpidament el col·legi on era i vaig agafar la moto per arribar-hi ràpid.

M'havien avisat perquè els Mossos havien aparegut en un petit col·legi d'un barri prop de la Meridiana de Barcelona, i teníem por que haguessin intimidat els pocs valents que estaven passant-hi la nit.

Quan vaig arribar-hi em vaig trobar quatre nois i una noia amb sacs de dormir, em vaig identificar i em van deixar passar. Els vaig preguntar: “Com esteu? Ja m'han dit que ha passat la policia”.

La seva resposta em va deixar de pedra: “Estem encara millor i més convençuts. Els Mossos han passat, però es nota que no les tenen totes pel que pugui passar demà. Nosaltres ens quedem, peti qui peti, perquè si resistim guanyem”.

Aquesta frase em va acompanyar tota la jornada de votació, que -malgrat les hòsties de la policia- va ser una victòria absoluta de la societat civil en coordinació amb els partits. Ens ho vam creure, vam lluitar i vam guanyar.

Ara que des de les institucions intenten que oblidem aquells dies en què vam guanyar, és més important que mai tornar a sortir al carrer per fer esclatar els plans de despatx d'aquells que volen allargar l'autonomisme fins a la seva jubilació perquè es troben còmodes dient-nos que no podem guanyar.

I tant que podem guanyar, i la lluita comença aquest 11 de setembre a la plaça Urquinaona de Barcelona. Ens hi veiem!

La cuina de l'Antònia El cullerot

Ingredients:

Un pomet d'alfàbrega, un gra d'all, un grapat de pinyons i dos grapats de parmesà ratllat, una cullerada de suc de llimona, 1/4 de quilo de gambes, sal gruixuda, pebre i un bon raig d'oli d'oliva verge.

Pelem i netegem les gambes.

Amb una batidora fem el pesto, triturant una bona part, no tota, d'alfàbrega, l'all, els pinyons, el formatge, l'oli, el suc de llimona, la sal i el pebre fins que quedi una salsa fina.

Deixem les gambes que s'adobin en aquesta salsa com a mínim mitja hora, fins hi tot podem deixar-ho el dia abans. Muntem les broquetes alternant gamba amb fulla o fulles doblegades d'alfàbrega. Les fem a la planxa, ben calenta, tomba i tomba.

Si pot ser mengem-nos-les acabades de fer. És un plat molt estiuenc, fàcil i boníssim. Que vagi de gust!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

11S i 1'O • 2021

Plaça Urquinaona de Barcelona, 17'14

LLUITEM I GUANYEM

LA INDEPENDÈNCIA

assemblea't

La teva presència és la nostra força